

Arrest

nr. 267 445 van 28 januari 2022
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. FADILI
Terninckstraat 13/C.1
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 30 september 2021 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 26 augustus 2021 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 7 oktober 2021 met referthenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 november 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 november 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. ELGAZI, die *loco* advocaat A. FADILI verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. RAUX, die *loco* advocaten D. MATRAY en S. VAN ROMPAEY verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 8 maart 2021 diende verzoekster een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van haar Belgische grootvader.

Op 26 augustus 2021 werd een beslissing genomen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5 lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 08.03.2021 werd ingediend door.*

[...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene dient een aanvraag tot verblijf in functie van haar Belgische grootvader, de genaamde E.K.A. (RR: [...]).

Artikel 40bis §2, 3 van de wet van 15 12.1900 stelt het volgende: 'Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 3* de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1* of 2', beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen.'*

Betrokkene is ouder dan 21 jaar en dient dus aan te toren 'ten laste' te zijn van de Belgische referentiepersoon. Om als 'ten laste' te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te beslaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine tot op het moment van de aanvraag gezinshereniging.

Betrokkene heeft reeds een gelijkaardige aanvraag gezinshereniging ingediend, maar omdat tal van stukken niet binnen de wettelijke termijn werden overlegd, werd deze aanvraag afgesloten met een bijlage 20 van de gemeente.

Betrokkene diende dus 8.03.2021 een nieuwe aanvraag in. Echter, zij voldoet niet aan de voorwaarden van het 'ten laste' zijn. Immers, er blijkt uit het administratief dossier dat betrokkene zelf tewerkgesteld is. Op zich is het uiteraard goed dat betrokkene de moeite doet te integreren en te werken, echter om gezinshereniging te kunnen genieten als volwassene, ouder dan 21 jaar, dient men ten taste te zijn van de referentiepersoon. Er kan bezwaarlijk gesteld worden dat dit hier het geval is, aangezien betrokkene klaarblijkelijk in staat is om te werken en aldus zelf bestaansmiddelen te genereren.

Het dossier bevat ook nog steeds geen sluitende bewijzen dat betrokkene onvermogen was en reeds ten laste zou geweest zijn van in het land van herkomst of origine. Echter gezien de tewerkstelling van betrokkene reeds een voldoende argument is op zich waardoor niet kan gesteld worden dat zij het verblijfsrecht als familielid rechtmatig kan uitoefenen, worden deze argumenten in huidige beslissing met verder uitgewerkt.

De voorwaarden van art 40ter, dat expliciet gebaseerd is op art. 40bis, §2, eerste lid, 3 zijn niet voldaan. Het verblijfsrecht wordt geweigerd."*

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert een enig middel aan dat zij uiteenzet als volgt:

"Schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen;

- Schending van de artikel 40ter van de Vreemdelingenwet;*
- Schending van artikel 58 Vreemdelingenbesluit;*
- Schending van de formele en materiële motiveringsplicht;*
- Schending van de zorgvuldigheidsplicht.*

5. -

Verzoekster wenst een beroep aan te tekenen tegen de bestreden beslissing aangezien uit het geheel van de door verzoekster bijgebrachte bewijsstukken blijkt dat zij in staat van behoefte bevond en ten laste werd genomen door de referentiepersoon.

Verzoekster roept hierbij ten gronde de schendingen van een aantal Algemene beginselen van behoorlijk bestuur en wetbepalingen van de Vreemdelingenwet.

6.-

In casu heeft verzoekster, in haar hoedanigheid van kleindochter van een Belg, haar aanvraag ingediend op grond van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet met de intentie haar Belgische grootvader te begeleiden of zich bij hem te voegen.

Vermits de leeftijd van verzoekster, heeft zij aan de hand van verschillende stukken aangetoond dat zij reeds ten laste was en is van haar Belgische grootvader. Eerst in het land van herkomst en daarna in België.

Dat na controle van de voorwaarden van de Vreemdelingenwet blijkt dat verzoekster wel degelijk onder de toepassingsvoorwaarden valt en haar afhankelijkheid met attesten en elk passend middel heeft aangetoond.

7.-

Dat de door verzoekster bijgebrachte stukken met betrekking tot het ten laste zijn van haar grootvader door verwerende partij volledig wordt genegeerd om de reden dat zij tewerkgesteld zou zijn.

Dat de bestreden beslissing naar geen enkel voorgelegd stuk verwijst waardoor de beslissing op een gebrekkige of onvoldoende manier gemotiveerd werd en het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden.

Dat de stukken aantonen dat verzoekster reeds enige tijd materieel en financieel afhankelijk was van haar grootvader.

2.1 Beoordeling tijdstip van het ten laste zijn

8.-

Om als 'ten laste' te kunnen worden beschouwd dient er een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen verzoekster en de referentiepersoon in het land van herkomst of origine tot in België.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie stelt het volgende:

"in dit verband moet worden vastgesteld dat de situatie van afhankelijkheid moet bestaan in het land van herkomst van het betrokken familielid op het ogenblik dat hij verzoekt om zich te mogen voegen bij de burger van de Unie te wiens laste hij is".

Het bewijs van de noodzaak van financiële ondersteuning kan worden aangetoond met ieder passend middel (Arrest van 16 januari 2014, Reyes, C-423/12, punt 30. Zie in die zin arrest van 9 januari 2007, Jia, C-1/05, punt 37, en arrest van 5 september 2012, Rahman e.a., C- 83/11, punt 33.).

Dat verwerende partij in eerste instantie niet heeft onderzocht of verzoekende partij ten laste was van de referentiepersoon in het land van herkomst op het ogenblik van het indienen van de aanvraag.

Volgens de vaste rechtspraak van het Hof van Justitie moet de noodzaak van materiële steun in het land van herkomst bestaan op het moment van de aanvraag gezinshereniging (HvJ 9 januari 2007, Jia, C-1/05). Hieruit volgt dat het niet meer na de aanvraag dient aangetoond te worden, in de lidstaat waar de Unieburger verblijft (Mededeling van de Europese Commissie van 2 juli 2009).

Dat verwerende partij zijn weigeringsbeslissing enkel heeft gesteund op de tewerkstelling van verzoekster na de aanvraag en verder niet heeft uitgeweid over de neergelegde stukken dewelke een duidelijke schending inhoudt van de motiverings -en zorgvuldigheidsplicht alsook artikel 40ter van de Vreemdelingenwet.

9.-

Het begrip "ten laste zijn" wordt door verwerende partij onterecht beperkend geïnterpreteerd.

Dat het “ten laste zijn” een feitenkwestie is en op alle mogelijke manieren mag bewezen worden en dat het moet gaan om een echte, structurele afhankelijkheid, hetgeen in casu uit het geheel der omstandigheden blijkt.

In casu heeft verzoekende partij bij haar aanvraag tot gezinshereniging dd. 08.03.2021 ter staving verschillende attesten toegevoegd aan het dossier, waarbij zij het bewijs van “ten hunnen laste zijn” van haar grootvader heeft geleverd, eveneens het bewijs dat zij inderdaad op regelmatige basis financieel werd ondersteund.

Verzoekster kan uit deze weigeringsbeslissing op geen enkele manier afleiden waarom de door verzoekende partij bij gebrachte stukken van ten laste zijn niet werden aanvaard. Waarom verwerende partij geen rekening heeft willen houden met deze stavingstukken, dewelke op 08.03.2021 werden overgemaakt, is voor verzoekster dan ook een raadsel.

Verwerende partij laat na de overige bewijsstukken te motiveren.

Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat verwerende partij rekening heeft gehouden met de andere dienstige stukken, zoals de stortingsbewijzen, noch blijkt dat zij enig onderzoek ernaar heeft verricht. Evenmin blijkt uit de bestreden beslissing dat er rekening werd gehouden met de materiële aspect van ten laste zijn.

Wanneer de voorgelegde stukken en omstandigheden minstens in zijn geheel zouden zijn beoordeeld, zou ontegensprekelijk blijken dat verzoekster weldegelijk ten laste was, en thans nog steeds, van de referentiepersoon.

In de gegeven omstandigheden is het inderdaad onbegrijpelijk dat de verwerende partij toch oordeelt dat verzoekster onvoldoende bewijzen heeft bijgebracht dat zij ten laste is van de referentiepersoon.

Volgens verwerende partij zijn de financiële stortingen aan verzoekster bovendien op zich onvoldoende om te kunnen besluiten dat verzoekster ten laste is van haar grootvader. Echter brengt verzoekster niet louter stortingsbewijzen voor, maar eveneens andere attesten, waaronder attesten uitgaande van de Marokkaanse overheid waaruit blijkt dat verzoekster over geen inkomsten of vermogen beschikt in het land van herkomst.

Verwerende partij stelt in haar bestreden beslissing dat bewijzen van geldovermakingen in het verleden ontbreken. Daarnaast stelt verwerende partij ten onrechte dat er geen sluitende bewijzen waren dat betrokkene onvermogen was in het land van herkomst. Zoals eerder vermeld moet verwerende partij de voorgelegde stukken in zijn geheel bekijken, dan zou ontegensprekelijk blijken dat verzoekster in het verleden wel financieel ondersteund werd.

Echter brengt verzoekster niet louter stortingsbewijzen voor, maar eveneens andere bijkomende officiële documenten uitgaande van de Marokkaanse autoriteiten om haar onvermogen te staven. Mevrouw F.A. legde een attest van de Marokkaanse belastingen voor dd. 18.05.2021, waaruit blijkt dat betrokkene niet onderworpen was aan de inkomstenbelasting.

Ook hier moet opnieuw worden benadrukt dat verwerende partij de voorgelegde documenten in zijn geheel moet bekijken. Verzoekster heeft niet 'louter' met dit attest willen aantonen dat zij onvermogen is in haar land van herkomst, maar met het geheel aan voorgelegde documenten, d.w.z. een bewijs van geld ontving, dit attest, een attest dat stelt dat zij geen belastbare inkomsten of belastbare onroerende goederen bezit in haar regio van herkomst en dat verzoekster geen beroep uitoefende in haar herkomstland.

Indien verwerende partij twijfelde aan de feiten die door de Marokkaanse overheid in het betrokken attest werden vastgesteld, kwam het conform §2 van artikel 28 WIPR aan verwerende partij toe het tegenbewijs te leveren, quod non.

Artikel 28, §2 van de WIPR luidt als volgt:

“(…)

§ 2. Het tegenbewijs van de feiten vastgesteld door de buitenlandse overheid mag met alle bewijsmiddelen worden aangebracht.

(...)"

Verwerende partij geeft in de bestreden beslissing geen enkele indicatie van welke andere documenten zij verwacht om aan te tonen dat verzoekster over geen enkele inkomsten beschikt in Marokko. Het is voor verzoekster onmogelijk om aan te tonen dat zij geen andere inkomsten heeft. Het attest moet dan ook aanvaard worden, minstens als begin van bewijs. In samenlezing met de andere documenten kan het attest worden aanvaard als bewijs van onvermogenheid

Uit de voorgelegde stukken blijkt ontegensprekelijk dat verzoekster bijkomende stukken heeft voorgelegd met betrekking tot de tenlasteneming en haar onvermogenheid in het land van herkomst. Wanneer verwerende partij beweert dat volgens de stukken niet blijkt verzoekende partij reeds ten laste was van de burger van de unie in het land van herkomst, heeft zij enerzijds nagelaten dit te motiveren en anderzijds nagelaten rekening te houden met ALLE STUKKEN.

Kortom, in casu werd de aanvraag van verzoekster niet grondig onderzocht én werd de beslissing onzorgvuldig genomen en gebrekkig gemotiveerd.

2.2 Enig argument: de tewerkstelling van verzoekster

10.-

Dat de bestreden beslissing heel summier en gebrekkig gemotiveerd werd staat buiten kijf.

11.-

In de bestreden beslissing stelt verwerende partij ten onrechte het volgende:

"Het dossier bevat ook nog steeds geen sluitende bewijzen dat betrokkene onvermogen was en reeds ten laste zou geweest zijn van in het land van herkomst of origine. Echter gezien de tewerkstelling van betrokkene reeds een voldoende argument is op zich waardoor niet kan gesteld worden dat zij het verblijfsrecht als familielid rechtmatig kan uitoefenen, worden deze argumenten in huidige beslissing niet verder uitgewerkt"

Hieruit blijkt dat verwerende partij enkel en alleen rekening heeft willen houden met de tewerkstelling van verzoekster om de verblijfsaanvraag te weigeren zonder een verder en diepgaand onderzoek te voeren naar andere elementen in het administratief dossier en meer bepaald de voorgelegde stukken.

Verwerende partij heeft temeer ook op geen enkele manier gemotiveerd of het beperkte inkomen van verzoekster al dan niet voldoende is om in haar levensonderhoud te voorzien en aldus er nog een afhankelijkheidsrelatie zou bestaan met haar grootvader.

Dat verzoekster een aantal dagen als interimair heeft gewerkt en er bijgevolg in deze context absoluut niet kan afgeleid worden dat er geen afhankelijkheidsrelatie meer zou bestaan.

In casu heeft verwerende partij in zijn besteden beslissing geen onderzoek gevoerd naar het maandelijks inkomen van verzoekster om na te gaan of deze al dan niet toereikend zijn om in haar levensonderhoud te voorzien?

Verweerdens motiveringsplicht is om die reden gebrekkig en werd het zorgvuldigheidsbeginsel benevens schromelijk geschonden door geen volledig onderzoek te voeren.

12.

Daarenboven wordt er nergens in de Vreemdelingenwet gewag gemaakt dat een (al dan niet deeltijdse) tewerkstelling van de gezinsaanvrager een afhankelijkheidsrelatie uitsluit.

Dat verzoekster in staat is om te werken of tewerkgesteld is, impliceert geenszins dat er op het moment van de gezinsaanvraag geen afhankelijkheidsrelatie tussen verzoekster en haar grootvader zou hebben bestaan. Verwerende partij heeft op geen enkele manier gemotiveerd waarom er geen afhankelijkheidsrelatie zou bestaan. In zijn bestreden beslissing heeft hij enkel en alleen geargumenteed dat verzoekster in staat zou zijn om in haar levensonderhoud te voorzien omdat zij tewerkgesteld is en hierdoor de aanvraag niet meer beoordeeld dient te worden.

Bovendien wordt er in de bestreden beslissing nergens uitgelegd waarom deze inkomsten voldoende zouden zijn om in haar levensonderhoud te voorzien.

Dat de motiveringsbeginsel en zorgvuldigheidsplicht werd geschonden.

13.

Volgens verwerende partij is een heel beperkte tewerkstelling via een uitzendbureau het bewijs dat je financieel niet afhankelijk bent van de persoon die je komt vervoegen, aangezien je een eigen inkomen hebt. Je bent dan zogezegd niet langer 'ten laste'.

Deze bewering is onjuist en ook juridisch betwistbaar.

Zoals reeds boven vermeld dient volgens rechtspraak van het Hof van Justitie de noodzaak van materiële steun in het land van herkomst bestaan op het moment van de aanvraag gezinshereniging (HvJ 9 januari 2007, Jia, C-1/05). En dus niet meer na de aanvraag, in de lidstaat waar de Unieburger verblijft (Mededeling van de Europese Commissie van 2 juli 2009).

Vooruitzichten om werk te vinden in het gastland waardoor de bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een Unieburger, eens hij het verblijfsrecht verkregen heeft, niet langer ten laste zou zijn van de Unieburger, heeft geen invloed op de interpretatie van de voorwaarde van 'ten laste' zijn (HvJ 16 januari 2014, Reyes, C-423/12).

14. -

Verwerende partij is in zijn weigeringsbeslissing zeer kort door de bocht gegaan en heeft hij vrijwel automatisch beslist zonder verder onderzoek te voeren. Verzoekster verwijst hieromtrent naar de rechtspraak van het Hof van Cassatie:

"... een snelle, louter routineuze en administratieve afwikkeling van zaken kan in het licht van het zorgvuldigheidsbeginsel problematisch zijn (Zie R. v. St., N. V. A&M Garwig en Co, nr. 89982 van 2 oktober 2000 en nr. 101.544 van 6 december 2001). Een beslissing kan niet automatisch, zondereen degelijk onderzoek, in een individueel geval, worden toegepast..."

15. -

Verzoekster wenst hierbij ook te verwijzen naar de Mededeling van de commissie aan het Europees parlement en de Raad betreffende richtsnoeren voor een betere omzetting en toepassing van Richtlijn 2004/38/EG betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (Brussel, 2.7.2009 COM (2009) 313 definitief).

De bovenvermelde mededeling stelt onder meer :

"Volgens de rechtspraak van het Hof vloeit de hoedanigheid van 'ten laste komend' familielid voort uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de EU-onderdaan of door diens echtgenoot/partner. De hoedanigheid van ten laste komend familielid veronderstelt niet een recht op levensonderhoud. Er hoeft niet te worden onderzocht of de betrokken familieleden in theorie in staat zouden zijn zelf in hun onderhoud te voorzien, bijvoorbeeld door betaalde arbeid te verrichten. "

Het Hof heeft in dezelfde lijn geoordeeld in het arrest Lebon (punt 21) dat de hoedanigheid van ten laste komend familielid niet een recht op levensonderhoud veronderstelt daar anders de familiehereniging zou afhangen van de nationale wettelijke regelingen, die van staat tot staat verschillen.

16. -

Op het ogenblik van het indienen van de gezinsaanvraag heeft verzoekster met de voortgebrachte stukken aangetoond dat zij zowel financieel en materieel afhankelijk was van haar grootvader. Dat verwerende partij de stukken echter heeft miskend en als dusdanig enkel rekening heeft gehouden met het feit dat verzoekster betaalde arbeid verricht.

2.3 De voorgelegde stukken i.v.m. de afhankelijkheidsrelatie

17. -

Verzoekster legt talrijke bewijsstukken voor bij haar aanvraag om haar ten laste zijn en afhankelijkheidsrelatie aan te tonen.

Zo legt zij attesten van het O.C.M.W en Marokkaanse overheid voor, bewijs ziektekostenverzekering, bewijzen regelmatige bestaansmiddelen van haar grootvader, betalingsbewijzen van de huur en facturen voor nutsvoorziening door de referentiepersoon, geldstorting in het verleden ten voordele van verzoekster.

Doch heeft verwerende partij blijkbaar in zijn bestreden beslissing met geen enkele stuk rekening gehouden.

18. -

Ook al zou verzoekster (deeltijds) tewerkgesteld zijn dan zou in ieder geval de context onderzocht dienen te worden meer bepaald de afhankelijkheidsrelatie van verzoekster en de grootvader. De vraag waarom er geen afhankelijkheidsrelatie zou bestaan in het licht van al deze stukken werd door verwerende partij niet gemotiveerd ongeacht of verzoekster tewerkgesteld is.

Verwerende partij heeft met haar bestreden beslissing geen rekening gehouden met alle feiten en de elementen in het administratief dossier. De motivering is absoluut gebrekkig.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat aan de overheid de verplichting wordt opgelegd haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het beginsel impliceert dat de overheid met alle dienstige stukken rekening moet houden.

Dat uit de bestreden beslissing kan afgeleid worden dat verwerende partij de voortgebrachte stukken van verzoekster niet in aanmerking heeft genomen en haar weigeringsbeslissing enkel en alleen heeft gegrond op de tewerkstelling van de gezinsaanvrager.

De motivering moet draagkrachtig zijn, hetgeen wil zeggen dat de motivering voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig moet zijn (RvS 31 augustus 2009, nr. 195.654).

19. -

Dat de aanvraag tot verblijf van verzoekster, in strijd met artikel 58 Vreemdelingenbesluit en het zorgvuldigheidsbeginsel, door de Dienst Vreemdelingenzaken niet ernstig en grondig werd onderzocht. Artikel 58 van de Vreemdelingenbesluit bepaald immers:

"Met uitzondering van artikel 45, zijn de bepalingen van hoofdstuk I die betrekking hebben op de familieleden van een burger van de Unie bedoeld in artikel 40bis van de wet, van toepassing op de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1 van de wet. " De Minister of zijn gemachtigde begunstigen echter hun binnenkomst en hun verblijf op het grondgebied van het Rijk, na een individueel en grondig onderzoek van hun aanvraag."

Omwille van al het voorgaande is het middel ernstig en gegrond."

2.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 28 juni 2018, nr. 241.985, ROELS). Het zorgvuldigheidsbeginsel, dient *in casu* onderzocht te worden in het licht van de op de thans voorliggende rechtsverhouding toepasselijke wettelijke bepalingen, dit is *in casu* artikel 40ter *iuncto* artikel 40bis, § 2, 3°, van de vreemdelingenwet.

Artikel 40ter van de vreemdelingenwet bepaalt:

"§ 2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie:

1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;

(...)

De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg: 1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt. Deze voorwaarde is niet van toepassing indien alleen zijn minderjarige familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3°, de Belg vergezellen of zich bij hem voegen.”

Artikel 40ter van de vreemdelingenwet verwijst naar artikel 40bis, § 2, eerste lid, van de vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

[...]

3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;

[...].”

Het wordt niet betwist dat verzoekster ouder is dan 21 jaar en dat zij bijgevolg het bewijs moet leveren dat zij ten laste is van de Belgische referentiepersoon.

Het determinerend motief van de weigeringsbeslissing is het feit dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster tewerkgesteld is. Hieruit blijkt dat verzoekster in staat is om te werken, bestaansmiddelen te genereren en aldus niet ten laste is. Bijkomend wordt gemotiveerd dat er geen sluitend bewijs werd voorgelegd dat verzoekster onvermogen was en reeds ten laste zou zijn geweest in het land van herkomst. Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie leidt verzoekster af dat zij na het indienen van haar verblijfsaanvraag de nood aan materiële steun niet meer dient aan te tonen.

In zijn arrest nr. 245.995 van 6 november 2019 oordeelde de Raad van State echter dat het niet volstaat dat de aanvrager op het ogenblik van het indienen van de aanvraag ten laste was van de Belgische referentiepersoon, maar dit ook moet zijn op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen. Artikel 40ter van de vreemdelingenwet wordt niet geschonden door de interpretatie van het begrip “ten laste zijn” te aanvaarden dat de verwerende partij rekening houdt met het feit dat verzoekster over eigen inkomsten beschikte en derhalve niet (meer) ten laste was van de Belgische referentiepersoon bij het nemen van de aanvankelijke bestreden beslissing. Aldus blijkt dat de voorwaarde van het ten laste zijn in de zin van artikel 40ter, § 2 *iuncto* artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet ook inhoudt dat het moet gaan om een bestaande toestand. De Raad van State heeft in dit verband bevestigd dat het niet volstaat dat de aanvrager op het ogenblik van het indienen van de aanvraag ten laste is van de Belgische referentiepersoon. Dit dient ook nog het geval te zijn op het ogenblik dat de bestreden beslissing wordt genomen. Bij het nemen van de beslissing kan dus rekening worden gehouden met het feit dat de aanvrager over eigen inkomsten beschikt en derhalve niet (meer) ten laste is van de Belgische referentiepersoon.

De Raad benadrukt dat wat betreft het “ten laste” zijn van de referentiepersoon er geen wettelijke bewijsregeling voorhanden is en het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden aldus vrij is. Deze vrije feitenvinding en -appreciatie impliceert dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of verzoekster het bewijs van deze voorwaarde levert. Hierop oefent de Raad een marginale wettigheidstoetsing uit.

Gelet op het bovenstaande dient de Raad te concluderen dat niet kan worden vastgesteld dat verweerder, door het vereisen dat verzoekster tot op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing ten laste moet zijn van de Belgische referentiepersoon, een onjuiste of onredelijke invulling heeft gegeven aan de voorwaarden van het ten laste zijn zoals voorzien in artikel 40bis, §2, 3°, van de vreemdelingenwet.

Uit de bewoordingen van de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat deze op determinerende wijze gesteund is op het motief dat uit verzoeksters tewerkstelling volgt dat zij niet ten laste is van de referentiepersoon. Verzoeksters kritiek op de beoordeling van de stortingsbewijzen en de bewijzen van onvermogen kan dan ook niet tot de nietigverklaring leiden, nu deze gericht is op een overtollig motief.

2.2.2. Met betrekking tot het feit dat ze tewerkgesteld was, voert verzoekster aan dat zij slechts over een interim-contract beschikte. Volgens verzoekster wordt er door verweerder op geen enkele manier gemotiveerd of haar beperkt inkomen voldoende is om in haar levensonderhoud te voorzien. Zij betoogt dat zij slechts een aantal dagen heeft gewerkt, zodat niet vaststaat dat er geen afhankelijkheidsrelatie meer zou bestaan. Zij meent dat de verwerende partij had moeten onderzoeken of deze inkomsten toereikend waren.

In dit verband dient de Raad erop te wijzen dat de zorgvuldigheidsverplichting, die rust op de bestuursoverheid, evenzeer geldt ten aanzien van de rechtsonderhorige of, in het kader van een wederkerig bestuursrecht, de burger (RvS 28 april 2008, nr. 182.450). Het komt de aanvrager toe om zijn aanvraag te stofferen met alle bewijselementen die naar zijn mening de aanspraken die hij meent te kunnen maken ondersteunen. In tegenstelling tot wat verzoekster betoogt, acht de Raad het niet kennelijk onredelijk om te oordelen dat het bewijs van haar eigen inkomsten aantoonde dat zij niet ten laste is van de referentiepersoon.

Wat betreft het ten laste te zijn in het land van herkomst, merkt de Raad op dat, naast het feit dat het hier gaat om een interne Belgische situatie waarop het Unierecht niet van toepassing is, *in casu* blijkt dat verzoekster reeds voor het nemen van de bestreden beslissing effectief aan het werk was. Uit het arrest *Reyes* en uit de Mededeling van de Europese Commissie over de interpretatie van de voorwaarde van het “ten laste” zijn, waarnaar verzoekster verwijst, blijkt enkel dat de vraag of de betrokkene *in theorie* zou kunnen werken, niet relevant is (Mededeling van de Commissie aan het Europees Parlement en de Raad (COM (2019) 313). *In casu* was verzoekster reeds daadwerkelijk aan het werk.

De Raad dient te concluderen dat de vaststelling dat verzoekster niet ten laste is van de referentiepersoon en aldus niet kan worden beschouwd als descendent ten laste van de referentiepersoon in de zin van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3°, van de vreemdelingenwet, volstaat om de aanvraag te weigeren. Waar verzoekster betoogt dat zij meerdere stukken neerlegde die bewijzen dat zij in haar land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, kan deze argumentatie niet leiden tot de vernietiging van de bestreden beslissing.

Het enig middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig januari tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

C. VERHAERT